

"Fred"

Fred de kerkuil zat een beetje tegen het licht te knipogen. Hij was ergens wakker van geworden, maar waarvan? Een doffe dreun trilde tot diep in zijn ingewanden door. Zij laatst genuttigde prooi, een kerkmuis, kroop een stukje omhoog en dat terwijl Fred toch héél zeker wist dat het beestje voldoende dood was om op te eten. Baffffffff...weer zo'n dreun, de muis klom nòg een stukje. Fred schudde zijn veren en keek scheel van boosheid. Waren ze nu helemáál van hier en daar om zijn dagrust te verstoren. Kon een uil niet eens meer fatsoenlijk een uiltje knappen? Baffffffff...ja hoor, dáár kwam de muis. Hij zag er nu niet meer zo smakelijk uit, maar dóód was hij wel. Fred keek eens goed om zich heen. Waren ze toch potverdrie zijn kerk aan het slopen! En ze hadden hem niet eens verwittigd! Hij was toch geen kráker. Fred werd kwader en kwader. Hij spreidde zijn vleugels, vloog een rondje boven de slopers, mikte en ja hoor, precies tussen de ogen van de man die de sloopkogel aanstuurde.

Fred hikte een lach weg en vloog verder, op zoek naar een andere oude kerk.

© augustus 2010, Alida, BasicPublishing.nl